

Sygn. akt VIII C 454/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: staż. Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

1. oddala powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego A. C. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 454/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 27 grudnia 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od A. C. kwoty 7.329,45 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniędzy. Ponieważ pozwany zaprzestał wywiązywać się z warunków zawartej umowy, pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanemu umowę, a w dniu 11 lipca 2013 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w C. nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. (...) Bank (...) S.A. w dniu 14 grudnia 2015 r. zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 6.908,01 zł tytułem wierzytelności nabytej od pierwotnego wierzyciela oraz 421,44 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

(pozew k. 2- 3)

Nakazem zapłaty z dnia 6 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od A. C. na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k. 54)

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył powyższy nakaz w całości podnosząc zarzuty niewykazania istnienia wierzytelności objętej pozwem, braku legitymacji materialnej czynnej,

błędnego wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia oraz jego przedawnienia. W uzasadnieniu sprzeciwu A. C. podniósł, że strona powodowa nie udowodniła istnienia zobowiązania pozwanego również z uwagi na nie przedstawienie dowodów wypłacenia na jego rzecz określonej kwoty pieniędzy.

(sprzeciw k. 57- 60)

Pismem wniesionym w dniu 26 marca 2018 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa podniosła, że bieg terminu przedawnienia został przerwany najpierw przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na wystawiony przez pierwotnego wierzyciela bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie poprzez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na stwierdzenie jego bezskuteczności. W związku z tym w ocenie strony powodowej doszło trzykrotnie do przerywania biegu przedawnienia roszczenia, a wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego w dniu 23 marca 2015 r., a następnie wniesienia pozwu w dniu 27 grudnia 2017 r. z pewnością nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia.

(pismo k. 71- 72)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2011 r. A. C. zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę kredytu na zakup towarów o nr (...), o wartości 4.209 zł.

(umowa kredytu na zakup towarów k. 4- 6).

W dniu 11 lipca 2013 r. (...) Bank (...) S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, którym stwierdził zadłużenie A. C. z tytułu umowy kredytu nr (...) w kwocie 5.729,96 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 9)

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w C. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 11 lipca 2013 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko A. C..

(postanowienie k. 10)

Postanowieniem z dnia 23 marca 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanemu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(postanowienie k. 73)

W dniu 14 grudnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(umowa przelewu wierzytelności k. 33- 40, wyciąg z załącznika k. 41)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od A. C. kwoty 7.329,45 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. umowy kredytu o nr (...). Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł zarzuty niewykazania istnienia wierzytelności objętej pozvem, braku legitymacji materialnej czynnej, błędnego wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia oraz jego przedawnienia.

Rozważania w niniejszej sprawie należy zacząć od zarzutów najdalej idących, a mianowicie braku legitymacji procesowej czynnej oraz przedawnienia roszczenia, gdyż ich uwzględnienie prowadzi wprost do oddalenia żądania pozwu bez konieczności oceny pozostałych zarzutów zgłoszonych przez pozwanego. W ocenie Sądu pierwszy z wymienionych zarzutów należy uznać za chybiony, gdyż powód przedkładając zawartą w dniu 14 grudnia 2015 r. umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem do niej wykazał, że nabył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego. Natomiast drugi zarzut, przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanego wobec powoda wynika z umowy kredytu na zakup towarów, na podstawie której pierwotny wierzyciel-bank przyznał kredyt w wysokości 4.209 zł. Zatem jest to świadczenie związane z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl przepisu art. 118 kc w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy kredytu na zakup towarów wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa nie wskazała daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Dla potrzeb rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy można przyjąć, że roszczenie objęte pozvem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 11 lipca 2013 r., kiedy to pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Zatem od tej daty Sąd liczył początek biegu terminu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Z załączonych przez powoda dowodów w postaci dokumentów wynika, że postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w C. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 11 lipca 2013 r. wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko A. C.. Następnie pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu, które zakończyło się wydaniem w dniu 23 marca 2015 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie postanowienia o umorzeniu postępowania wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Nie ulega wątpliwości, że zarówno nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwało bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łagodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa

w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 11 lipca 2016 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 27 grudnia 2017 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Uwzględnienie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz A. C. kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 1.800 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł.